

Aki Jézusban marad, mint a szőlővessző a szőlőtőn, az sok gyümölcsöt terem.

Ebben a részben válik számomra igazán lényegessé, hogy a Lélek által nyerheti csak el értelmét Jézus minden példabeszéde. Nehéz feloldani a talányt, amit az jelent, hogy Jézus a szőlőtő és Atyja a szőlőműves. Ráadásul az Atya lemetszi Jézusról a gyümölcsöt nem termő vesszőket, vagyis tanítványait, hallgatóit, akik nem teszik, amit a Mester kér tőlük. Ez megzavar abban, hogy átéljem, Jézus és az Atya egymásban vannak. Inkább a a Jézus-tanítvány viszonyra érvényes az egymásban levés, viszont az Atya munkája, a lemetszés inkább ijesztőnek tűnik. A beszéd második része koherens, ott nincs szó az Atyáról. Lehet, hogy a két rész valójában a szerkesztés jegyeit mutatja? Nem tudjuk, de érezzük a hasonlat szépségét, lényegét és azt a különleges felelősséget, amely azzal jelenik meg, hogy Jézus magával egylényegűnek tekinti azokat, akik gyümölcsöt hoznak benne. Jézus minden megnyilvánulásában arra kéri hallgatóságát, hogy teremjenek jó gyümölcsöt. Egy szavára elszárad a fügefafa, amely nem terem, és sokszor elítéli azokat, akik csak beszélnek, de nem cselekednek.

Uram, hiszem, hogy a Lélek vezet majd a teljes tudásra, de addig az a dolgunk, hogy tegyük, amit Jézus tanított, helyette ne csak értelmezzük azt, amire értelmünk még csak korlátozottan képes. Adj tiszta, megvilágosító gondolatokat, önátalakításra képes krisztusi ösztönzést! A szőlőtő magától nem képes ugyan teremni, de ha túlzottan átadja magát a körülményeknek, olyan karóra tekeredik, amely elhúzza az éltető Naptól, akkor nem azt teszi, amire született. Messze vezet a sok miatt, a mi mai döntésünk azonban a jó termés záloga. Tudja ezt a tőke, de a szőlőműves is. Aszerint ítéld majd, vagyis a mi döntésünk érlel jó gyümölcsöt vagy valami mást.

Benyhe István, Budapest